

GORÉ SRCA

V J E R S K I T J E D N I K

GOD. III.

ZAGREB, 13. LIPNJA 1948.

BROJ 22

NOĆNA SLUŽBA

Cetiri mladića, četiri rijetka prijatelja. Doživjeli su izvanredne doživljaje. Jedan od njih ih je i opisao. Vrlo vjerno i živo. A što je to bilo? Perzijski način kralj Nabukodonosor g. 605. prije Krista ovdje u babilonsko sužanstvo s ostalim Zidovima i četiri mladića, četiri osobite prijatelja. Bijahu vrlo pobožni i bogobojazni. Ali Nabukodonosor je vrlo hirovit i nasilom prema svojim činovnicima i podanicima. Pa i prema mladićima: Danijelu, Ananiju, Misaelu i Azariju. Oni su bili toliko pametni, da su postali kraljevima svjetlostima.

Jednoga dana kralju pane napamet neobična misao. I odmah je ostvarili. Podiže zlatni kip desetdeset laka visok i šest lakača širok. I sad će iskušiti svoje činovnike. Pozove ih sve iz cijelog kraljevstva, na posvetu toga kipa. I zapoviedi im, kad trublja zatruhl, da svi padnici i poklonke se zlatnom kipu. Tko to ne učini, bit će bačen u užareni peč! Svi to učine. Ali ne učine Ananiju, Misael i Azariju. Kralj se silovo razgnjevi na njih. I kad ih zapita, zašto to nisu učinili odgovore mu: »Mi ne čemo postaviti svojih bogova i ne čemo se pokloniti zlatnom luku.« Poča naša, koga poštujemo, ima moć da nas izbavi u pečiognjenje. Ako nas pale ne izbavi, mi mi estamo svećeno vjerni! (Dan 3, 17, 18.).

Danijel opisuje, kako ovim mladićima nije našakdo ni bijes kraljev, ni peč sedamputa jače užarena nego prije. Mrtvi su popadali i oni, koliko ih u peč bacili. A mladići su u toj ognjenoj peči privizali sve stvorove na nebu i na zemlji, da s njima hvale i slave Gospodina. Andreo ih je Božji čuvao i ništa im ne blj. I dinom razvijimo bio je i ovaj: »Noći i dane blagoslovljaju Gospoda, hvaliti ga i uzvisujte ga nadu sve u vijeće! (3, 71.).

Sva dake priroda i svi stverovi neka hvale Onoga, koji učini odmah u počeku izmjenu dana i noći. Nebo osu zvjezdama, da pokazuju ljetoput, sjaj i divljenje Onomu, koji ih stvorio. I u tifini i najvećoj poslužnosti putuju svojim razumno određenim putovima. A ljudi pak reba da štuju svoj san mira, osvjeđavanja i prikupljanja potrebnih snaga za sutrašnji novi posao.

Nade se pa, nakalost i takovih,

koji bez osobite potrebe i bez ikakvog plemenitog cilja pretvaraju noć u dan. Trče sa varavim sjajem kao mušice za svijetlom i potope se. Zatele se kao morske ptice galebovi, velikom snagom u jaka svjetla žarkih turskih svjetionika i tisuće polome krila. Tačno često i ljudi zaborave na dužnju hvalu Bogu. Srđu u prevarljivo i zamamljivo biještavilo i padaju. Pridruži se doduše, ali pogazene savjesti, razorenja života i uništene sreće. Zaboravite, da i noći trehaju da pjevala slavu Bogu i Stvoritelju.

I oni neka služe Bogu dobrom na-

kanom, koji noć rade u žarku rasvitljjenim prostorijama. Udaraju teškim čekićima. Vrte gorostasne strojeve. Pale ogromne tvorničke dimnjake. Lijevaju rastopljenu radu u visoko užarenih peći. Čadavim rukama i upaljenim licem obavljaju posao bez prestanka i nemaju vremena, da se umore. I oni neka služe Gospodu.

Uz marnog i neutrudiva radnika, neka slave Gospoda i oni, koji dugo u noć bdu, da svojim umnim napornim olakšaju život čovječanstvu.

A napose pak naš seljak neka slave Gospodina, koli u prirodi i u prirodom živi i radi kasno u noć i rano ujutro. A njegov rad nadzire i prati i sjajni mjesec što plavi nebom, i žarobne zvijezde. Što titraju na svodu nebeskom, i čvršćak što se javlja u travi, i ivanske kriješnice, što kruže zrakom, i sva priroda.

Ako ovi svi vrše svoje teške poslove u duhu prave vjere, Božje ljubavi i vjernosti, vrše službu Božiju, djebla zaslужna za nebo i ispunjavaju poziv Božji. »Vi noći Gospodnje hvalite Gospoda Boga svoga!« (Dan 3, 71.). Neka dakle svako stvorene slavi Gospoda i danju i noću!

MISTIK O MOLITVI

Ivan Mihovil Saller (1751.-1832.) napisao je više knjiga iz područja vjernog života, u kojima je iznio noviju zapažanja i misli s obzirom na vjerski stupanj pojedincu i cijelih društvenih skupina. Posebno se bio bačenjem liturgijskog života i napisao je i nekoliko razmatranja o biti molitve, pa zato iznodino neka njegova zapažanja.

»Božji se, da mnogi od onih, koji se bave odgojem duša, na njihovu putu oko usavršavanja traže više vanjske znakove nego li unutrašnje pobude božjeg i savršenijeg života. Bolje je duše pobuditi, da vrše svoje unutrašnje usavršavanje, da teže k sve jačoj savršenosti svog čudorenog života, a to znači, da ih odgojitelji upucu u živu vjere Isusa Krista. Njedna druga pobuda nije tako vrijedna, kao što je ljubav prema Bogu i ljubav prema bližnjemu. U samoj molitvi nije znacajno sklapanje ruku, Izgovaranje riječi i druge, nego je znacajna naša unutrašnja ustređotocnost na poniznost srca. Potkreplja srca, uzbudnje duše i zanos za Bogom, to je glavni bit molitve. Usta su samo tunava srca, koje molit; klečanje ili sklopjene ruke samo su vanjski znak te izraz naše unutrašnje poniznosti. Ondje, gdje nema ove unutrašnje poniznosti, prave poniznosti srca, tu nema prave molitve...«

Molitva je pokret pun osjećaja, a ovaj pokret osjećaja mora biti ustređoten na samog Krista. Upravljanje naših osjećaja prema Bogu to je vjera. Ljubav i nada. Sve to živi u nama osjećajem vanjskog čovjeka. Vjera. Ljubav i nada ne mogu ništa učiniti, što bi moglo biti životvorno, a neko postoji neputna preobrazba unutrašnjeg čovjeka kroz ovaj novostvoren Božji duh. Duh Božji, koji u nama prebiva, on nas upućuje, da molimo i da doživljujemo očitbita unutrašnja urbjedjenja.

Kad molitva dođe do granice, onda nam u samoj molitvi postaje mnogo to-

ga jasnije, jer je istinska molitva, kad i novi čovjek, koji sa svoj život počinje, završava i usavršava sa životom, kome je izvor Bog Molitva na prvom stupnju jest poznavanje samoga sebe, kad težimo, da popravimo svoj život i kad nastojimo, da budemo u miru s Bogom. Molitva na drugom stupnju jest unutrašnja slaganje srca koje molit, s riječima, koje usta izgovaraju. To nas čini blaženjem Molitva na trećem stupnju znači Izraz unutrašnjeg i to osobito raspolaženja: svečanog, svečog, kao što je na prvoj izraz Bogorodica u pjesmi: »Velika duša moja Gospoda.« I molitveni izraz na rastanku Simunova (Petrovui) ili riječi vjernog Tome: »Gospodin moj, Bog moj!« Molitva na trećem stupnju, to je molitva ljubavi. Jer ona, bez riječi i bez suza nju nije drugo nego savršeni stupanj prema ljubavi prema Bogu. Kad se ona, koji je dostigao ovaj stupanj, povrati iz predela ovog raskošnog zanosa, onda on postaje u samom sebi Božji mir, ali je neizrazivo sve ono, što je on vidio. Dio upoznao i okusao.

Naša je molitva razmatranje jedne istine, ona je pročišćenje samog osjećanja zanosu, ona je mirno promatravanje duše, koja ljubi Boga, stanje osvjetljene istine. Dobro je razmatranje, bolje je profščavanje osjećanja, ali je najbolje mirno promatravanje Istine. Kod razmatranja više dijele razum, kod zanosa osjećaj, kod pročišćenja samog osjećajnog života srca, a kod promatrivanja dijele naročito ljubav, koja pokreće ovu molitvu, a to je ljubav prema Bogu. Razmatranje je rođetak, uzbudnje osjećaja sredstvo, dok je promatranje cilj unutrašnjeg svetog života. Promatravanje teži za Bogom, budenje osjećajnog života potiče nas, da žudimo za Nim, dok u promatrivanju On sem svu našu dušu zahvaljujući svojim svjetlom, i ona mu postaje mila.«

IZ DUHOVNOG ŽIVOTA

Vjera aživljava ljubav.

1. Vjera u Boga je krepost, jer dovodi do sjedinjenja s Bogom. Po vjeri naime spoznajemo Boga, kao i put, koljim možemo od Njega doći. To spoznajmo je prvo, što nam je potrebno, dok težimo k Bogu. No time vjera još nije krepost. Ona postaje krepost, kad se znanje o Bogu spoji s ljubavlju, i kad je upravljeno k sjedinjenju s Bogom.

Samo je ono krepost, što nas čini dobrima. A kako je Bog jedina dobra, to nas kreponi čini treba da vežu s Bogom i po toj vezi da sami postanemo dobridi. Vjera veže čovjeka s Bogom same po ljubavi.

Grijesnik, koji je izgubio ljubav (mislost posvjećujući), vjeruje ipak u Boga, ali sa strahom i trepetom, ili posve ravnođušno, bez djetinjske odanosti. A vjera spojena s ljubavlju rada u srcu osjećaj, da smo djeca Božja. I srce nam ujedno toga puno ljubavi udara za nebesko Oca.

Vjera bez ljubavi je mrtva. Ona je kao svjetlio, koje rasvijetljuje dub tako, da spoznaje doduše ispravno Boga i njegove istine, ali¹ kao da se zaustavi od Njegadaleko i iz dajine Ga mrtvo i htadno promatra. Vjera naprotiv spoznaja s ljubavlju uže naš dub, da u zarkoj čejni teži za Bogom i nosi ga k Njemu. Tako vjera postaje živa.

2. Vjera je krepost, jer se ona u borbi i kušnjama jača i raste. Naša ludska narav teži za nizam zemaljskim stvariama, a vjera nas upućuje na više, nadaravnije stvari. U toj opred nastaje borba, u kojoj se narav diže protiv vjere. Ostim dovođa vodi vječnu borbu protiv vjere, jer je on vječni neprijatelj Božji. A i zemaljske patnje i bolesti stavljaju vjeru našu u kušnju. Kad god u tim borbamama pobijedi vjera, postaje ona sve jača. Najslijavljeno pobijedila postizava vjeru u mučenstvu.

3. Vjera je krepost, jer se ona u borbi i kušnjama jača i raste. Naša ludska narav teži za nizam zemaljskim stvariama, a vjera nas upućuje na više, nadaravnije stvari. U toj opred nastaje borba, u kojoj se narav diže protiv vjere. Ostim dovođa vodi vječnu borbu protiv vjere, jer je on vječni neprijatelj Božji. A i zemaljske patnje i bolesti stavljaju vjeru našu u kušnju. Kad god u tim borbamama pobijedi vjera, postizava ona sve jača. Najslijavljeno pobijedila postizava vjeru u mučenstvu.

4. Vjera, ozivljena po ljubavi, rada dobrim djelima. Slična je zelenom drvetu, koje roditi slatkim plodovima, i diže ih ka godinu žrtvu k nebu. Ona upravlja misli, želje, riječi i djela pravednika, i sav njegov unutarnji i vanjski život ravna se po njoj. »Pravednik živi u vjeri« (Hebr 10, 38), uči se. Pa točni je iz vjere žive, spojene s ljubavlju. Vjera je svijetlo, a ljubav je toplina: oboje daju volju i polet za rad i život po vjeri, oboje vode i sjedinjuju čovjeka s Bogom.

Kako treba stoga da vjeru visoko ciljimo, da je bramo od napadaja i da sav svoj život upravimo u ljubavi po njoj.

Glas pozdravljenja...

Glas zvona malene crkvice u ovom velikom gradu slijedi čujno. Oko mense siljan život. Pod pozorim juče neprestano od zore do mračka automobilski škrivati kola s uglednom i drvinama, fure se ljudi. Ipak taj glas opire k međi, kao nešto tako drago, tako milo. Poziva me na milost.

»Andeo Gojsodnji! Ujutro, o podne i uveče. Već ne čujem gradske buke. Izgovaram riječi molitve. »Neška mi budu po riječi Tvojoj. Da Božje, da sve potiskeš ovog života primu radostno. Po Riječi Tvojoj. U ovom gradu a milijunom stanovnika, čutim se ipak slijavi. Nešli Kršćanija bogi naši. Svuda je s nima Bog i Rijed tijelom postala i prebivali med. nma. Naslanjaju glavu na Njegovo rame i odmah mi bude ljkše. A Iesu me ići... Zboravla sram na vrevu i buku, te smo slušali dragu Iisusove riječi, koje On progovara svojim vjernicima u smrći.«

»Gospod je tvrdave moja, zakon moj i izbavitele moji, Bog moj, pomoćnik moj. (Ps. 17, 5) Iz današnje Mise

Svetac

Naučili smo se brige, napatiši straha, nanosili ćeske. A sve zbog jedne naše suputnice. Ona je bila toliko samostalna, da nije pitala ni za program našeg puta. Ni sa sat dolaska i odaska iz nekoga mesta. Sve je htjela vidjeti i znati. Žao u svaku ulicu i zgradu. A nije znala ni jezika ni poznavao zapravo slova, da nešto pročita, upamti i da se prema tomu ravna. I izgubila se u Padovi, na povratku iz crkve sv. Antuna.

Vraćali smo se tom zgodom iz Francuske iz Lurda. Kako bismo mogli preći gornjom Italijom, a da ne pohodimo grub Svecište. On je toliko omilio katalonski svetuju svim zagovorima i pomocima, da ga drukčije i u zožu, nego samo „il Santo“ – Svetac. Time je rečeno sve. Njegovim zagovorom našla se i naša Podravka. U brizi smo zbog nje ostavili Padovu. A kad smo se uvezeli u Veneciju vratili s istetom, našli smo je, gdje spokojno držjemo na stolcu u našoj gostionici. Samo se smješkala i govorila: „Kako bih se ja mogla izgubiti, koja sam tako toliko svijetlja propovjedala. Bila je i u Svetoj Zemlji. Nosila uvijek sa sobom svržen krunica različite veličine i debljine. Nakupovala ih godinama na raznim hodočašćima... Glavno je, da ih imala uza se kao legitimaciju, da je bila u različitim vještinskim evropskim i hrvatskoj vještinskoj, koju je pobedila.“

Zanimljivo je, kako su je pronašli u Padovi. Naručili smo gradskom redarstvu hotelu, u kojem smo odsjeli i glavaru željezničke stanice, da je pronađu i za nama posalju. Pronašao ju je u gradu straćar na biciklu. Doveo na kolodvor. A konduktur vlaka doveo u hotel. Tamo je spokojno čekala na nas, da se vratište iz izleta. A ona mislila, da je njezina spremnost pronašla put i nas u Veneciju. Zato je spokojno čekala i držjala, dok se vraćamo. A onda priopovijedala, kako ju je jedan „dečec“ na biciklinu u Padovi zaustavio u nekoj ulici i pitao: „Mamica, mamica, jeste li bili pri svetom Antu? To je bio doista straćar, koji ju je pronašao, premio na rukav i govorio joj: „Avanti, avanti!“ – Naprijed! Na, rijed! I doveo je na kolodvor. Fredo kondukturu, koji ju je doveo u hotel, kako je bilo sve utrišnje.

Mi smo se radi nje naučili najprije straha, a poslijepot smješta. Ali nara je ipak bilo draga, što smo posjetili glasovita svjetska svetišta sv. Antuna u Padovi. Tamo smo na lici mjeseta osjetili, tko je sv. Anton. Ne znaš, čemu bi se više divio. Tu je divna crkva. Tu su dragocjeni darovi i ispoštene, koje govore o velikoj moći i najuspješnijim zagovorima sv. Antuna. Tu je mnogobrojni pogodbi hodočaščki svjetlji. Tu se molí i pjeva u raznim jezicima. Tu se dijele mnogobrojne sv. Prcište. U presveti olatarski Sakramentu (Euharistiju) najveća je dragocjenost u crkvi grob sv. Antuna, koga obilaze na koljenima. Jednom riječi stani, pa se divi i snajazi. A onda padni i sam na koljenja pred grobom velikog Svecu.

Same crkva nosi nadovez „Bazilika sv. Antuna“. Ili još kraće „Il Santo – Svetac“. Građena je od 1231. do 1307. baš tu svrhu, da bude grob sv. Antuna. Ona je romanskih i gotičkih sloga (stila). Imade šest pokrajin polukrugnih kupola kupaonu bizantskoga sloga. Srednja, sedma, imade oblik kugle. Mali tornjili i dva zvonika poput minareta daju cijelog građevini vrio zanimljiv izgled. Iza velikog oltara nalazi se bogata riznica s mnogim svetlim dragocjenostima. Među ostalim je i sačuvan jezik sv. Antuna. On je bio veliki gavornik i propovjednik. Gospodin je dan, da mu se sačuva jezik.

Sv. Anton se rodio u Portugalu u gradu Lisabonu g. 1195. Rano je stupio u Franjevački red. Tamo je veoma blagovorno djelovao. Umro je 13. lipnja 1231. u Areći, mjestu jedan kilometar udaljenom od Padove. Grob mu se nalazi na lijevoj strani crkve na pokrajnom oltaru. Na urešivanju ponutice crkve i na grobu Svetecu, radili su i načelci se mnogobrojni umjetnici, kipari, slikari, arhitekti (graditelji).

All se mora istaknuti, da sve te umjetnine zaostaju za ljetopom i svetošću duše sv. Antuna, koju je izigradio sam Bog svojom milošću. Naročito treba istaknuti, da je sv. Anton želio svoju krv proliti za vjeru.

APOLOGETSKI KUTIC:**GLEDANJE BOGA**

Ljepotu blaženoga života u nebu shvaćaju potpuno samo blaženi, koji u nebu. Mi na zemlji tek malo i izdaleka. Sv. Pavao, koga je Gospod Bog odlikovao izvanrednim zaanjem, kaže za vječni život: „Što oko ne vidi, i uho ne ču, i u srce čovjek ne uđe, one pripravi Bog onima, koji Ga ljube.“ (I Kor 2, 9).

Sveto Pismo vječni život kraljevstvo Božje i pravdu njegovu, i sve će vam se ovo dodati.“ (Mt 8, 33).

Zove se i kraljevstvo Kristovo, za koje veli Isus Krist: „Kraljevstvo moje nije od ovoga svijeta.“ (Iv 18, 36). I kraljevstvo nebesko. „Blaženi siromašni duhom, jer je njihovo kraljevstvo nebesko.“ (Mt 5, 3). Zove se raj. Isus je rekao raskojanom razbojniku na krizi: „Zaista ti kažem, danas ćeš biti sa mnom u raju.“ (Luk 23, 43). Zove se sveti grad, novi Jeruzalem i kuća Obitelj. U kući Oca mogu mnogi stati stanovi. (Iv 19, 2).

Vječni život ne poznava nikakva zlina glada niti žđe, niti tuge niti žalosti, niti bolesti niti smrti. Blaženi u vječnom životu „više ne će oglaćnjiti ni ozjeđiti i ne će na njih pasti sunce, niti lika kova vrućina.“ (Otkr 7, 16). „I otiče (Bog) svaku suzu s očiju njihovih, i svira više ne će biti, niti tuge, niti vike, niti bole neće više biti, jer prvo prode.“ (Otkr 21, 4).

Prvo i najveće dobro, bitno dobro, što će blaženi uživati u nebu, jest Bog. „Ovo je život vječni – veli Isus Krist – da upoznaš tebe, jedino Bog – istologa, i koga si postao Isus Krist.“ (Iv 17, 3). Blaženi u nebu gledaju Boga izravno – literu i lice i postaju dionici Božje naravi. To je nauka sv. Ivana apostola, koji uobičajio: „Ljubezni, sad smo dječja Božja, i još se ne pokaza, što ćemo biti. Znamo da, kad se počeka, bit ćemo Mu slični, jer Čemo Ga vidjeti, kao što jest.“ (Iv 3, 2). Sv. Pavao čini veliku razliku između znanja o Bogu, što ga imamo ovdje na zemlji, i znanja o Bogu, što ga imaju blaženi u nebu. „Sad gledamo kroz ogledalo u zagonečki, a tada ćemo

PODLISTAK**Sve smo učinile...**

U bolnici se malo raziskuje blagdan od običnih dana.

Tejelo je. Po obdaju stiglo je do novih bolesnika. Mnogi su došli tek da u bolnicu umru.

Bilo je širok velike zgrade i onih, koji su održavali, te su isčekivali da će danas ili sutra zaci.

U sobi br. 21, karavanskog odjeljenja, ženskog odjela leži, u krevetu br. 10, tuk uz prozor, mada Zdenčica. Smješte... Pače znade reč, da je baš danas sretna...

Zdenčici je istom deset godina, Dugo boluje. Obišla je u gradu sive specijaliste i sad je pretriptela u ovoj klinični treću, prema Hrvačkim izjavama, uspije... Pače znade reč, da je baš danas sretna...

Kurzu je žele spasti. Mala tripti od jedinstvene bolesti. Stisnu još se jednako, te ne može ništa jesti, a niti pići. Morala bi umrijeti od gladi.

Uzdržale su je operacije. Prekucjera su izvršili posljednji. Do sada se hrani na gumenu cijev, a od sad će dobiti kasto kao jednako njenje vlastito crjevo, što su ga vrsni kurzu stavili, uz oboljeli jednjak. Drže, da će pravi jednak zgučiti svoje djelovanje, da će ga preuzeti postavljeni „srijeđnjak“. Ma da je ja već deset godina, ima svega 15 kg, dačice pođela je još više slabiti.

Zivot joj, visi o niti...

Tata ju je obišao i izvan redovog pogleda. Cinalo mu se, da će kćerkica još danas otići k majci, koja je umrla prete nekoliko mjeseci u drugom katu ovje bolnice.

Umrla je časnu sestru za svećenika. Zdenčica još nije bila na sv. Prcište. Prije dvije godine izvršila je pripravu za sv. Izopoved i Prcište, ali se tada razboljila i neprestano pati.

Na Genevrejskom jezeru

Božanski Učitelj je proslavio svijetom, učio narod i stvarao čudesa. Ribolov na Genevrejskom jezeru ispunio je stravom Isusove učenike. Čitavu su noć probijeli u lovci i ne mogu ništa uhvatiti, a kada Isus zapovjedi Petru, da bací mrežu u dubinu, odjednom uhvatise toliko riba, da napuniše njima dvije lade.

Spasiteljeva je moć zvaničnija privršta srca, koja su ga ljubila, ali ne mogu prodržati u božansku tajnu čudesu. Takovi događaji, posve neofidanci i posve suproti običnim ljudskim predpostavkama, udizgo. Učitelj iznad svih ljudi, koji su siromašni Galijejski susreti. Eto, Učitelj je katalog posve blizu svima sremstima očeva, a neki put postaje velik i nedostizan. Kathaka je čovjek, koji radi, veseli se i trpi s ostalima, a zatim stvara djela, koja ne mogu stvarati ni ljudski razum, ni ljudske ruke. Blagi prijatelj svih iskušenih u nevolji, postaje u času uživini Gospodar, koji mijenja naravne zemaljske zakone i izaziva čudesne prekrete. Učitelj, koji podnosi napore puta, On, koji poznaje i kratke radosti odričnja, slijedi s njima za stolom, skuplja oko sebe djecu i blagoslovuje umorne i sustale, On i ozdravljuje bolesne, uskršta mrtve, stišava morske valove, umnožava hlebove i ribe, i poređ mnogih čudesu, blagoslovuje ove noći i ribolov svojih

All ovaj posao galilejskih ribara uvod je u novi posao, u novi napor, koji ih okreće, kada Učitelj završi svoje poslanje i svoj zemaljski život. Oni će nastaviti učiteljsku dužnost i poučavati će ljudje, koji ne poznaju Božjega Sina; oni će loviti duše, koje još ne znaju veličinu i snagu Kristove nauke. Posljive ove noći na moru, svajevat će zemlju mnogi dani i omrknuti će mnoge noći, a budni ribari pozivat će ljudje u ime Gospodinovog. Punirjet će oni, kao što će umrijeti i narataj, koji je poznavao Isusa u čovječjem liku, ali će novi ribari nastavljati posao, iz godine u godinu, iz stoljeća u stoljeće, do svršetka svijeta.

Pojavile su se suze na očima obojice ministranata, pa ni svećenici nisu ostanuli bez granice. Zasjela se suza i u mnogom oku časnih sestara, jer premnula su pružene iz blize gledati pripravu na snat, ova priprava nije bila svakidašnja.

Treba je najzad krenuti „božanski Tjeleviški raspodjed“, kad se Zdenčica malo pridrže i sa smiješkom reče: „Velebiti, ato se preselem u malom Isusu, molić da Ga za duše, koje te Vam biti povjeruju!“

Začuo je bolni, ali održjevi svećeniku „Deo grataš!“ – Hvala Bogu. Na to su časne sestre zapjevale svetani „TEBE BOGA HVALIMO“, koji se sve više i više gubio kroz bolesničke hodočašće, dok nije utonuo u matu kliničku kapelicu.

Nakon kratke zahvale, časne su se medju sobom razgovarale o primjenjivim utiscima. Sve su se slagle, da će Zdenčica preživjeti moguće još samo dva tri sata.

Otkucavaju sekunde posljednjih sati, a Zdenčica se veselo smijeći i veli, da je danas sretna... *

Vrijeme je pregleda. Ulaze tri lijekarica u sobu br. 21. Prilaze krevetu br. 10. Gledaju dona raspoložena bolesnicu i obražaju se dežurno časnoj sestri trećima: „Pristupite li s vremenom pacientu, uz pomoći ovom pacientu, i da li ste sve učinili, da lakše pretrpi strahovite boli?“

„Jeste, sve smo učinile!“ odgovori časna sestra.

Nedugo zatim zabreco je zvono na kliničkoj kapelici... *

POLJSKI KATOLICKI SVEĆENICI, koji su za vrijeme rata bili od nadista zatvoreni, održali su zadržavajuće hodočašće. Tom priljetom poslao im je Sv. Prcišto P. XII, svoj blagoslov sa čestikom, u kojoj ih bilo ga srebro i heroj (hruške) vječe, koji su postali i heroj domovine.

